

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΣΔΔ-ΕΣΤΑ

ΓΑΛΛΙΚΑ Β' ΣΤΑΔΙΟΥ

Βασιλική Σταυροπούλου, Καθηγήτρια Msc Γαλλικής Φιλολογίας

Το γνωστικό αντικείμενο των Γαλλικών περιλαμβάνει οκτώ ενότητες, διαμορφωμένες στις απαιτήσεις του διαγωνισμού της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης και Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Οι θεματικοί άξονες αφορούν κυρίως ευρωπαϊκά, περιβαλλοντικά και διοικητικής οργάνωσης θέματα.

Ως προς την γραπτή εξέταση:

Οι υποψήφιοι μαθαίνουν τον τρόπο μετάφρασης κειμένων από τα γαλλικά στα ελληνικά και αντίστοιχα από τα ελληνικά στα γαλλικά. Σε κάθε ενότητα δίνονται, επίσης οι κύριες κατευθύνσεις γραμματικής και τονισμού των λέξεων και παράλληλα αναλύεται η τεχνική για την επιτυχή γραφή του υπαγορευμένου ακουστικού κειμένου, το οποίο θα χρειαστεί να μεταφραστεί στη συνέχεια στα ελληνικά. Η εκμάθηση αυτού του μέρους της γραπτής εξέτασης είναι σημαντική και έχει διαμορφωθεί ανάλογα με τις απαιτήσεις του διαγωνισμού.

Ως προς την προφορική εξέταση:

Οι υποψήφιοι μαθαίνουν να διαλέγονται, να απαντούν σε ερωτήσεις της εξεταστικής επιτροπής, διευρύνοντας όπου επιβάλλεται το διάλογο και εκφράζοντας την προσωπική τους

άποψη όταν αυτό τους ζητηθεί. Δίνονται συγκεκριμένες κατευθύνσεις, προκειμένου να βελτιώσουν την προφορά τους, χρησιμοποιώντας την απαραίτητη ορολογία.

Με την κατάλληλη προετοιμασία, που εγγυάται το φροντιστήριο μας, οι υποψήφιοι θα έχουν σαφή υπεροχή στην εξέταση της ξένης γλώσσας που αποτελεί μια σημαντική δοκιμασία του β' σταδίου του διαγωνισμού που δίνει την πρόκριση.

Ακολουθεί η παρουσίαση ενός επιλεγμένου κειμένου, προκειμένου οι υποψήφιοι να έχουν μια πρώτη εικόνα με το γνωστικό αντικείμενο των γαλλικών.

Περιβάλλον: προφύλαξη και αειφόρος ανάπτυξη

Η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον τομέα του περιβάλλοντος βασίζεται στο άρθρο 174 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Η πολιτική αυτή αποσκοπεί στη διατήρηση, την προστασία και τη βελτίωση της ποιότητας του περιβάλλοντος καθώς και στην προστασία της υγείας του ανθρώπου. Ιδιαίτερη σημασία αποδίδεται επίσης στη συνετή και ορθολογική χρησιμοποίηση των φυσικών πόρων. Τέλος, η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμβάλλει στην προώθηση, σε διεθνές επίπεδο, μέτρων για την αντιμετώπιση των περιφερειακών ή παγκόσμιων περιβαλλοντικών προβλημάτων.

Η πολιτική περιβάλλοντος στηρίζεται στις αρχές της προφύλαξης και της προληπτικής δράσης, της ανάληψης διορθωτικών ενεργειών στην πηγή, καθώς και στην αρχή «ο ρυπαίνων πληρώνει».

Το έκτο πρόγραμμα δράσης για το περιβάλλον, το οποίο θεσπίστηκε το 2002, ορίζει τις προτεραιότητες και τους στόχους της ευρωπαϊκής περιβαλλοντικής πολιτικής έως το 2010. Επικεντρώνεται σε τέσσερις τομείς στους οποίους θα πρέπει να αναληφθεί δράση κατά προτεραιότητα: την αλλαγή του κλίματος, τη βιοποικιλότητα, το περιβάλλον και την υγεία καθώς και τη βιώσιμη διαχείριση των πόρων και των αποβλήτων. Το πρόγραμμα συμπληρώνεται από επτά θεματικές στρατηγικές που αφορούν τους ακόλουθους τομείς: την ατμοσφαιρική ρύπανση, τα απόβλητα, το θαλάσσιο περιβάλλον, τα εδάφη, τα φυτοφάρμακα, τους φυσικούς πόρους και το αστικό περιβάλλον.

Μέσα σε χρονικό διάστημα τριάντα ετών, η ευρωπαϊκή περιβαλλοντική δράση εξελίχθηκε από μια διορθωτική προσέγγιση για μια σειρά συγκεκριμένων προβλημάτων σε μια πολιτική με πιο εγκάρσιο, προληπτικό και συνεκτικό χαρακτήρα. Η έννοια της «αειφόρου ανάπτυξης» συμπεριλήφθηκε στους στόχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τη συνθήκη του Άμστερνταμ και η ενσωμάτωση της προστασίας του περιβάλλοντος στις άλλες κοινοτικές πολιτικές ενισχύθηκε, ιδίως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, των μεταφορών και της ενέργειας.

Η δυνατότητα των κρατών μελών να εφαρμόζουν αυστηρότερα τα εναρμονισμένα πρότυπα διευκολύνθηκε, με την προϋπόθεση ότι τα πρότυπα συνάδουν προς τις διατάξεις της συνθήκης και ανακοινώνονται στην Επιτροπή.

Οι περισσότερες κοινοτικές πράξεις στον τομέα του περιβάλλοντος θεσπίζονται με τη διαδικασία της συναπόφασης, εξαιρουμένων ορισμένων τομέων που επηρεάζουν ουσιαστικά τις επιλογές ενός κράτους- μέλους για θέματα ενέργειας.

Environnement: précaution et développement durable

La politique de l'Union européenne dans le domaine de l'environnement se fonde sur l'article 174 du traité instituant la Communauté européenne. Elle vise la préservation, la protection et l'amélioration de la qualité de l'environnement, ainsi que la protection de la santé des personnes. Elle s'attache également à l'utilisation prudente et rationnelle des ressources naturelles. Enfin, elle contribue à la promotion, sur le plan international, de mesures destinées à faire face aux problèmes régionaux ou planétaires de l'environnement.

La politique environnementale est fondée sur les principes de précaution et d'action préventive, de correction à la source et de «polluer-payer».

Le sixième programme d'action pour l'environnement, adopté en 2002, définit les priorités et les objectifs de la politique environnementale européenne jusqu'en 2010. Il se concentre sur quatre domaines d'action prioritaires: le changement climatique, la biodiversité, l'environnement et la santé ainsi que la gestion durable des ressources et des déchets. Il est complété par sept stratégies

thématiques qui portent sur les domaines suivants: la pollution atmosphérique, les déchets, l'environnement marin, les sols, les pesticides, les ressources naturelles et l'environnement urbain.

En trente ans, l'action environnementale européenne est passée d'une approche corrective visant certains problèmes spécifiques à une approche plus transversale, préventive et intégrée. La notion de «développement durable» a été inscrite dans les objectifs de l'Union par le traité d'Amsterdam et l'intégration de la protection de l'environnement a été renforcée dans les autres politiques communautaires, notamment dans le cadre du marché intérieur, des transports et de l'énergie.

La possibilité pour un Etat membre d'appliquer des normes plus strictes que les normes harmonisées a été facilitée, dès lors qu'elles sont compatibles avec le traité et communiquées à la Commission.

La plupart des actes communautaires en matière d'environnement sont adoptés conformément à la procédure de codécision, à l'exception de certains domaines tels que les dispositions fiscales, d'aménagement du territoire ou qui affectent sensiblement les choix d'un Etat membre en matière d'énergie.